

Nu er jeg imidlertid enig i den Betragtning, som Lovforslaget hviler paa, at et Vilkaar for, at vi kan komme videre, end vi er naaet, er, at man skaffer den grønlandske Befolkning den højeste mulige Udvikling, den kan tage imod — uden at jeg derved vil sige, at jeg opfatter det som noget, der udelukker, at man delvis kunde kolonisere med danske Nybyggere, hvis der kunde findes Næringsveje, som kunde danne et tilstrækkeligt Grundlag for deres Eksistens. Man vilde maaske herimod indvende, at en Kolonisering vilde betyde den eskimoiske Races Undergang og Undergang for den grønlandske Livsform. Det er imidlertid ikke nogen holdbar Indvending. Den ærede Ordfører for Venstre (Vanggaard) har allerede med Rette gjort opmærksom paa, at den eskimoiske Race praktisk talt ikke eksisterer mere i Grønland. Jeg ser bort fra de ganske faa Mennesker, der bor længst Nord paa paa Vestkysten og ovre paa Østkysten, og holder mig til Hovedmængden, der bor paa den vestlige Del af Sydgrønland. I denne den egentlige Befolkning af Grønland er der nogle faa Hundreder, om hvilke man muligvis kan sige, at de er ublandede Eskimoer, men hele den øvrige Befolkning — jeg kan maaske med runde Tal sige 13 000 af 13 500 — er, som den ærede Ordfører for Venstre meget rigtigt sagde, en Blandingsbefolkning. De, der har set den grønlandske Befolkning — hvad jeg til min Beklagelse ikke har, saa kunde jeg tale paa Grundlag af Selvsyn —, og de, der har set et tilstrækkeligt stort Billedmateriale og læst Skildringer af Grønlænderne, vil ogsaa vide, at der er et meget stort Antal Grønlændertyper, som, hvad Typen angaar, ser ganske nordeuropæiske ud.

Det vilde derfor heller ikke betyde, at man udryddede den eskimoiske Race, hvis man gjorde et Forsøg paa en delvis Kolonisering; det vilde kun betyde, at man foraarsagede en stærkere Krydsning end den, der er foregaaet i de forløbne Tider. Man vilde heller ikke med Rette kunne sige, at den grønlandske, den oprindelige eskimoiske Livsform vilde udryddes derved, for den oprindelige eskimoiske Livsform eksisterer heller ikke mere i sin Oprindelighed. Ogsaa med Hensyn til Livsformen, Ernæringsmaaderne, er der foregaaet meget store indgribende Forandringer i Grønlændernes Levevis. Derfor mener jeg, at man ikke paa Forhaand kan afvise en saadan Tanke. Jeg skal dog ikke her komme nærmere ind paa den, fordi jeg mener, at den kan videre drøftes i et Udvalg, hvor man ved Tilkaldelse af sagkyndige kan skaffe sig Viden

om, hvorvidt der i det hele taget er Mulighed for en saadan delvis Kolonisering og stærkere Udnyttelse af Grønland end den, vi hidtil har kendt.

Hvis man nu, saaledes som det er Forslagets Hensigt, vil udvikle den grønlandske Befolkning videre, saa erkender jeg, at et af Midlerne er en videre Udvikling af Skolevæsenet. Derfor hilser jeg med Tilfredshed de Forslag til Forbedring, som Lovforslaget indeholder, men jeg kan ikke skjule, at eet er, hvad man foreslaar paa Papiret, og noget andet er, hvad man gennemfører i Virkeligheden. Man kan nemlig ikke — det maa man stadig holde fast paa — uden videre sammenligne Grønland med Danmark. Der er i Grønland saadant noget som 13 500 Beboere, og de er spredt paa 170 Bopladser, som, naar man tager Hensyn til Indskæringerne i Landet, strækker sig over saadant noget som i det mindste 400 Mil fra det nordligste til det sydligste Punkt. Det vil sige, at de ligger spredt paa en Strækning, der paa det nærmeste er saa stor som Afstanden i Fugleflugt-Linie fra København til Kairo i Ægypten. Det er en ikke overdreven Sammenligning.

Paa denne uhyre Udstrækning bor Grønlænderne ganske overordentlig spredt. Der er et Par Kolonier med ca. 1.000 Beboere, men de fleste andre Steder findes der kun ganske faa Beboere. Jeg skal til Illustration for det høje Ting blot nævne, hvorledes Beboernes Antal er fordelt i et enkelt af Distrikterne. Det var ganske vist i 1892. Tallene er altsaa ikke i Øjeblikket fuldt ud rigtige, men meget store Forandringer er der nu ikke sket. Jeg skal undlade at oplæse alle de grønlandske Navne, ikke alene af den Grund, at jeg ikke kan læse dem rigtigt, men ogsaa af den Grund, at ingen af dem vil blive stavet rigtigt, og det er jo ogsaa en Biting. Jeg nævner altsaa, at det drejer sig om Bostederne om Egedesminde. De har hver for sig følgende Antal Indbyggere i 1892: Egedesminde 100, og saa videre: 23, 29, 65, 77, 26, 60, 91, 49 og 33. Det er det halve Antal. Jeg behøver ikke at læse videre.

Man kan ikke undre sig over, at naar Forholdene er saadan, saa er Skolerne ogsaa noget helt andet end det, vi er vant til at tænke paa, naar vi taler om Skoler her i Landet. Der er ganske vist Skoler, der med Rette kan sammenlignes med de danske, men der er ogsaa i Grønland et meget stort Antal Skoler, som er dannet paa den Maade, at en Lærer har 5—6 Børn hos sig i sin Lejlighed. Det føjes undertiden til i Skildringerne, at af disse Børn kan